

РЕШЕНИЕ

№ 7550

гр. София, 04.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.11.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

ЧЛЕНОВЕ: Младен Семов

Мария Стоева

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **8823** по описа за **2023** година докладвано от съдия Младен Семов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК във вр.чл.14 ал.3 изречение последно от Закона за собствеността и ползването на земеделските земи /ЗСПЗЗ/.

Образувано е по касационна жалба на Л. Д., [ЕГН],гр.С.,[жк], [улица],чрез адв.М. с посочен съдебен адрес – [населено място], [улица] срещу Решение № 11280 от 29.06.2023 г. на Софийски районен съд /СРС/, постановено по гр.д. № 7904/2023 г., с което е оставена без уважение жалбата и срещу Решение № 711 от 24.01.2023г. на общинска служба по земеделие – Източна, с което се отказва възстановяване на правото на собственост на наследниците на И. С. В. в съществуващи стари/възстановими/реални граници на недвижим имот – Пасище от 6,734дка в местност „Завоите“ в землището на кв.Г., представляващо ПИ с проектен идентификатор 68134.1508.3087 по КККР на[жк]одобрен със заповед № РД-18-27/03.04.2021г.

Твърди се,че съдебният акт е постановен в нарушение на процесуалните правила изразяващо се в отказ за допускане на поискана повторна съдебна експертиза във връзка с депозирано възражение срещу заключението по назначената и допусната съдебна експертиза по делото. Твърди се и материална незаконосъобразност, поради нарушение на разпоредбата на чл.2 ЗПЗЗ вр. чл.10 ал.1 и чл.10б ал.1 от с.з.

По-конкретно - видно от събраните писмени доказателства – писмо от СО,р-н Искър,

както и одобрената КККР на района, заявеният имот с идентификатор представлява 68134.1508.3087 , като не е спорно,че малка част от него – 382кв.м. е заета от сгради, но останалата част от имота с площ 6,352 е свободна от застрояване и в този смисъл необосновано СРС е приел,че се касае за комплексно мероприятие на държавата.

Също така, в назначената съдебна експертиза е изследван единствено имот с идентификатор 68134.1508.1012, който обаче е част от общия заявен имот с идентификатор 68134.1508.3087, респ. последният изобщо не е анализиран в останалата му част, не е представена дори скица на имота,нито такава е изследвана от вещото лице.

Иска се отмяна на акта с произтичащите от това последици.

Ответната страна – Общинска служба по земеделие – Източна, изразява становище за неоснователност и моли касационната жалба да бъде отхвърлена.Твърди,че процесният имот не представлява земеделска земя по смисъла на чл.2 ЗСПЗЗ, по отношение на него са реализирани мероприятия за задоволяване на обществени нужди и то преди влизане в сила ЗСПЗЗ,респ. собствените подлежат на обезщетяване по реда на чл.10б ал.1 ЗСПЗЗ.

Представителят на прокуратурата – прокурор М. от СГП изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София – град Х. касационен състав, с оглед твърденията на страните и предмета на служебна проверка, съобразно чл.218 от АПК, съобрази и приема:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна срещу подлежащ на оспорване акт.

За да постанови оспореният акт, съдебният състав на СРС е приел,че

Видно от представения по административната преписка Нотариален акт том I , рег.184, дело № 994 от 10.06.1931 И. С. В. от [населено място] е признат за собственик по наследство от С. С. и давностно владение на недвижими имоти в землището на [населено място], между които и пасище в м.,„Завоите“, цялото от около 10 дка.

Въз основа на Решение от 06.03.2002 г. по гр.д. № 7080/2001г. на СРС, поземлена комисия [община] е издала Решение № 672 от 26.08.2022г. с което е признала правото на собственост на наследниците на И. В. в съществуващи/възстановими/стари реални граници върху имот – пасище от 6,700дка,пета категория,находящо се в землището на Г., местност“Завоите“ при същите съседи,като посочените в цитираният НА.

Така и със заявление вх. № 711 подадено от наследниците на И. В. са поискали възстановяване право на собственост в съществуващи,възстановими,стари реални граници на посоченият имот, във връзка с което е постановено и оспорваното пред първата инстанция решение на ОСЗ Източна, отказващо претендираното право поради факта,че имота не представлява земеделска земя по смисъла на чл.2 ЗСПЗЗ и собствениците подлежащ та обезщетяване по реда на чл.10б ал.1 от с.з.

С писмо рег. Индекс и дата 8600-28/22.04.2002 г. на СО Район Искър е посочено, че обект Бетонов възел Б. „М.“ поземлен имот № 122 кад.лист № Г-6-6-Б с местоположение до къмпинг „В.“ не попада в терен за който има одобрен подробен устройствен план /ПУП/. Вследствие на издадени по-рано актове за държавна собственост от 87г. и от 93г., за терена има съставен акт за общинска собственост №445/08.11/08.11.1999г. с площ от 15дка. Имота е актуван на основание чл.2, ал1, т. 6

от ЗОС и чл.30, ал.4 от ППЗОС .Върху терена са изградени сгради на Б. „М.“ с обща застроена площ 562 кв.м.В Държавен в-к бр.30 от 1999г.е публикувано Решение №14щ/15.02.1999г. на Столичен общински съвет относно приватизация на Б. „Младост“ ЕАД. В район „Исъкър“ е постъпило писмо с вх.№ ДИ-12-0СР 6/26.06.1998г. на С.,предоставена е и документация от Б. –„М.“. Терена е предоставен на Б. „М.“ на основание Протокол №4/25.04.1979г. статия 35 , Протокол №4/25.04.1979г.статии 36, Протокол от 25.02.1981г. като приемници на активи и активи и пасиви на „Б.“, представени и по административната преписка.

Проследена е хронологична верига за актуване на бетоновия възел и впоследствие – склад за проби към него.

По делото е назначена, изслушана и приета СТЕ, която съдът е кредитира като компетентно изготвена и на база проучване на всички приложени по делото документи.

Вещото лице е установил, че процесния ПИ 68134.1508.1012 съгласно КККР на [населено място] попада в земеделска територия, за друг вид производствен, складов обект съгласно приложение 2 - извадка от КККР. В съдебно заседание е уточнено, че става въпрос за грешка в кадастралната карта, вероятно поради пренасяне на данни от КВС, като е прецизирано,че съгласно общия устройствен план на [населено място], процесния имот попада в урбанизирани територии - терени за озеленяване, за градски паркове и градини (видно от извадка от ОУПна [населено място] - приложение 3).

Чрез референция към практиката на ВКС съдът е обосновал извод за неоснователност на жалбата, приемайки,че преценката за наличие на пречка за възстановяване по чл.10б ал.1 ЗСПЗЗ обхваща не дали имотът е застроен,а дали като цяло е реализирано комплексно мероприятие на държавата по отношение на което и незастроения имот има обслужващо значение.В този смисъл е прието,че по отношение на имота изцяло е реализирано мероприятие представляващо бетонов възел,което е достатъчно основание за да се отрече възможността за възстановяване собствеността в страни реални граници по реда на ЗСПЗЗ.

На тази база и в съответствие с нормата на чл.218 АПК съдът приема:

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо, постановено от законен състав,в пределите на правораздавателната му компетентност и предмета на спора с който е сезиран.

Същевременно обаче и при постановяването му е допуснато съществено нарушение на производствените правила,което не позволява проверка по същество на правните изводи, а именно:

С молба от 26.06.2023г. жалбоподателя изрично е оспорил представеното заключение на вещото лице по допуснатата и назначена съдебна експертиза,като е поискал назначаване на повторна такава.

По силата на чл.202 ГПК съдът не е длъжен да възприема заключението на вещото лице, а го обсъжда заедно с другите доказателства по делото.

С посочената молба жалбоподателят е поискал повторна експертиза твърдейки,че заключението на вещото лице е необосновано и неправилно,които аргументи настоящата инстанция счита за ключови,но по които не е налице обсъждане в съдебното решение, а именно:

По въпрос № 1 - Вещото лице е отговорило само за имот с идентификатор 68314.1508.12,който е различен от заявеният 68314.1508.3087.

По въпрос № 2 - В заключението е посочено, че имот с идентификатор 68314.1508.12

попада в земеделска територия и същевременно е посочено, че попада в урбанизирана територия, като успоредно с това вещото лице е посочило, че в преписката е налице удостоверение от СО р-н Искър от което се установява, че имота не попада в терен за който има одобрен ПУП.

Не е установена идентичност между имота предмет на А. № 11183 от 1987 и процесният имот с идентификатор 68314.1508.3087, както и такава между имота.

По въпрос № 3 – не е установена идентичност между имота предмет на АЧОС № 445 от 1999 и имот с идентификатор 68314.1508.3087.

Като допълнение съдът счита за необходимо да допълни:

В своето заключение и даденото обяснение при изслушване в съдебно заседание вещото лице твърди, че имота завършващ на .3087 е част от имота завършващ на .1012. Имота завършващ на .1012 е застроен изцяло. Предполага, че се касае за грешка в кадастралната карта, където е посочено, че имота попада в земеделска територия.

На първо място не имот завършващ на .3087 е част от имот завършващ на .1012, а обратното. Дори да се приеме, че съдебният протокол е отразил допуснатата грешка, то тази грешка, неоправена в съдебният протокол налага извода за противоречиво заключение от вещото лице.

На второ място, още с ТР № 8/2014 от 23.02.2016г. на ОСГК на ВКС е посочено, който извод е многократно възпроизвеждан и от практиката на ВАС по приложение на ЗКИР, че за отразените данни за имотите в кадастралната карта законодателят е създал в чл. 2, ал. 5 ЗКИР оборима презумпция за вярност.

Посочената презумпция не може да бъде преодоляна и то на базата на предположение на вещото лице.

Като контратеза, съдът е следвало да изложи съображения и защо не цени посоченото от жалбоподателя писмо от СО р-н Искър и други представени доказателства относно статута на съответния имот.

Така, като не е допуснал оспорване заключението на вещото лице от една страна съдът е ограничил правото на защита на жалбоподателя, от друга обаче, което е по-съществено е кредитирал непълно, неточно и противоречиво заключение, което смесва имоти и идентификатори и очевидно е изградено не въз основа на всички съществуващи данни по делото. Видно от данните по делото – обосновано е било възражението на жалбоподателя, че към заключението дори не е представена скица на имот с идентификатор 68314.1508.3087, а единственото представеното графично изображение на имот е това на имот с идентификатор 68314.1508.1012 което не позволява на съда да провери как вещото лице е установило съотношението между двата имота.

В този смисъл решението следва да се отмени, а делото да се върне за ново разглеждане на друг състав на същият съд.

При новото разглеждане съдът следва да съобрази относимите възражения на страната и да изложи преценка налице ли е тъждество между двата анализирани имота, до каква степен мероприятията проведени върху имота с идентификатор 68314.1508.1012 засягат имот с идентификатор 68314.1508.3087, така, че обосновано да се приеме, че същият не може да бъде реституиран в стари реални граници и по отношение на него приложим е реда на чл.10б ал.1 ЗСПЗЗ. Извън това следва да се съберат ясни, еднозначни и непротиворечиви доказателства относно статута и предназначението на заявеният от жалбоподателите имот с идентификатор 68314.1508.3087. Следва да се съберат и всички писмени доказателства, посочени, като

представени, но липсващи по преписката.

С оглед изложеното и на основание чл. 222 ал.2 т.1 АПК,Административен съд
София-град,Х. касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 11280 от 29.06.2023 г. на Софийски районен съд /СРС/
постановено по гр.д. № 7904/2023 г.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд при спазване
указанията дадени с мотивите на настоящото решение.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: